

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r. o.,** se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání,** se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2010, sp. zn. 2008/865/HOL/CET, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2011, čj. 10 A 268/2010 - 49,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**
II. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
III. Žalobkyni **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. Žalovaná uložila žalobkyni rozhodnutím ze dne 24. 8. 2010, sp. zn. 2008/865/HOL/CET, pět pokut, každou ve výši 50 000 Kč, pro porušení § 48 odst. 4 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání"). Žalobkyně se porušení dopustila tím, že na programu NOVA označila sponzora způsobem obsahujícím reklamní prvky a to dne 17. 1. 2008 od 20.11:53 hod., dne 17. 1. 2008 od 20.29:26 hod., dne 17. 1. 2008 od 20.35:04 hod., dne 17. 1. 2008 od 21.18:25 hod., a dne 31. 1. 2008 od 20.27:38 hod. Tím žalobkyně porušila povinnost zajistit, aby reklamy a teleshopping byly rozeznatelné a u provozovatele televizního vysílání zřetelně zvukově, obrazově či zvukově – obrazově oddělené od ostatních částí programu.

II.

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 7. 4. 2011, čj. 10 A 268/2010 - 49, zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

3. Městský soud se především zabýval namítaným uplynutím prekluzivní lhůty pro uložení pokuty. Za počátek lhůty městský soud vzal den 13. 3. 2008, kdy byla zpracována analýza vedoucí k zahájení řízení. Lhůta pro uložení pokuty tak podle městského soudu běžela od 14. 3. 2008 do 12. 10. 2008, protože dne 13. 10. 2008 byla soudu podána žaloba ve věci vedené u městského soudu pod sp. zn. 6 Ca 333/2008. Rozhodnutí soudu v této věci nabylo právní moci dne 6. 3. 2009, běh lhůty byl obnoven 7. 3. 2009 a znovu zastaven 19. 3. 2009, kdy byla soudu doručena kasační stížnost žalované. Běh lhůty byl opět obnoven poté, kdy 18. 8. 2009 nabyl právní moci rozsudek, jímž Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Lhůta pak běžela do 25. 10. 2009, neboť 26. 10. 2009 byla soudu doručena další žaloba v této věci, vedená u městského soudu pod sp. zn. 10 Ca 353/2009. Rozsudek městského soudu v této věci nabyl právní moci dne 14. 7. 2010. Konečně pak žalovaná vydala dne 24. 8. 2010 nyní napadené rozhodnutí, které nabylo téhož dne právní moci. Městský soud tak dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalované bylo vydáno ještě v zákonné lhůtě.

4. Dále však městský soud shledal důvodnou námitku vztahující se k chybné formulaci výroku napadeného rozhodnutí. Na rozdíl od předchozích dvou rozhodnutí v této věci, která městský soud zrušil, nyní uvedl, že žalovaná již dostatečně popsala skutek, za jehož spáchání byla uložena pokuta, a odstranila tak vadu vytýkanou předchozím soudním rozhodnutím. Městský soud ovšem shledal vadu výroku, kterou předchozí dvě rozhodnutí netrpěla. Napadené rozhodnutí podle městského soudu neobsahuje specifikaci právního ustanovení, podle něhož žalovaná rozhodla. Ta odkázala pouze na § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání, který ukládá provozovateli vysílání určitou povinnost, nejedná se však o ustanovení, podle něhož bylo ve věci rozhodováno a jímž by mohl být např. § 60 odst. 1 písm. l) zákona o vysílání – kterého se žalovaná dovolávala v případě předchozích dvou zrušených rozhodnutí.

5. Ve vypořádání dalších námitek městský soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 5. 2. 2009, čj. 6 Ca 333/2008 - 46, kde se stejnými námitkami zabýval.

6. Městský soud rovněž uvedl, že nepovažuje za důvodnou námitku týkající se chybějícího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Připustil přitom znalost rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2010, čj. 3 As 12/2010 - 68 (všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), s opačným názorem. Uvedl však, že tento opačný názor Nejvyšší správní soud zpochybnil usnesením ze dne 17. 3. 2011, čj. 6 As 26/2010 - 66, kterým se obrátil na rozšířený senát. Městský soud nepovažoval za vhodné ani nutné vyčkat s rozhodnutím na rozhodnutí rozšířeného senátu a žalobní námitku posoudil v souladu s právním názorem šestého senátu Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným v předkládacím usnesení.

III.

7. Žalovaná (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky městským soudem a pro nepřezkoumatelnost spočívající nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí.

8. Stěžovatelka polemizovala se závěrem, že se běh subjektivní prekluzivní lhůty staví až doručením žaloby účastníka správního řízení příslušnému soudu. Tvrdila, že § 61 odst. 1 zákona o vysílání nahrazuje jako speciální ustanovení obecné pravidlo o stavění běhu lhůt v průběhu soudního řízení, tj. podáním žaloby. Stěžovatelka splní svou povinnost uložením sankce, čímž přestává běžet jednoletá prekluzivní lhůta, která se znovu rozběhne pouze v případě pravomocného zrušujícího rozsudku soudu. Stavění subjektivní prekluzivní lhůty až podáním žaloby u příslušného soudu by podle stěžovatelky bylo proti smyslu zákona o vysílání.

9. Ještě ve vztahu k počítání lhůt stěžovatelka vytkla městskému soudu, že u dvou předchozích správních rozhodnutí, vydaných v této věci, započítal do běhu subjektivní prekluzivní lhůty i dvouměsíční lhůty pro podání žaloby, zatímco poslední rozhodnutí bylo vydáno a nabylo právní moci dne 24. 8. 2010, tedy stále ve lhůtě stanovené zákonem. Stěžovatelka považovala „za nepřezkoumatelnou pro nelogičnost“a „jdoucí proti smyslu právní úpravy“ úvahu městského soudu, podle níž byl u dvou předchozích správních rozhodnutí běh lhůt stavěn podáním žaloby u městského soudu, zatímco třetí správní rozhodnutí nabylo právní moci dnem vydání, z čehož stěžovatelka dovodila, že se toto datum podle městského soudu počítá jako stavění lhůty.

10. Dále stěžovatelka označila za nesprávný závěr městského soudu, že předchozí dvě správní rozhodnutí netrpěla na rozdíl od třetího vadou výroku, spočívající v neuvedení právních ustanovení podle § 68 odst. 2 správního řádu. Stěžovatelka citovala výroky všech tří rozhodnutí, z nichž je podle ní patrná vadnost závěru městského soudu.

IV.

11. Žalobkyně navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

12. Stížní námitka, brojící proti posouzení běhu prekluzivní lhůty městským soudem, směřuje podle žalobkyně pouze proti důvodům rozhodnutí, nikoliv proti nesprávnému posouzení právní otázky městským soudem. Ten totiž neshledal žalobní námitku prekluze důvodnou.

13. Ani druhá stížní námitka nesměřuje podle žalobkyně proti nesprávnému posouzení právní otázky. Stěžovatelka nepolemizovala se závěrem městského soudu, že výrok napadeného rozhodnutí musí obsahovat ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno. Napadla totiž pouze důvody rozhodnutí, resp. závěr, že předchozí správní rozhodnutí touto vadou výroku netrpěla.

14. Pro případ, že by Nejvyšší správní soud neshledal druhou stížní námitku jako směřující jen proti důvodům rozhodnutí, ale posoudil by ji jako námitku nepřezkoumatelnosti, žalobkyně tvrdila, že námitka není důvodná. Stěžovatelkou tvrzené důvody totiž neodpovídají obsahu dvou předchozích (soudem zrušených) správních rozhodnutí. Tato předchozí rozhodnutí totiž obsahovala, na rozdíl od nyní přezkoumávaného rozhodnutí stěžovatelky, odkaz na § 60 odst. 1 písm. l) zákona o vysílání.

V.

15. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

16. Kasační stížnost není důvodná.

17. Polemizovala-li stěžovatelka se závěrem krajského soudu, podle nějž se subjektivní prekluzivní lhůta stavěla až podáním žalob městskému soudu, Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 10. 8. 2011, čj. 8 As 44/2011 - 63 (všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V jeho rámci jednoznačně dovodil, že ke stavění běhu prekluzivní lhůty dochází ve smyslu § 41 s. ř. s. teprve okamžikem, kdy je zahájeno řízení u soudu, tedy v souladu s § 32 s. ř. s. po podání návrhu.

18. Ustanovení § 61 odst. 1 zákona o vysílání upravuje prekluzivní lhůtu potud, že stanoví stěžovatelce povinnost rozhodnout ve lhůtě jednoho roku ode dne, kdy se dozvěděla o porušení povinnosti, nejdéle však do tří let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo. Nijak z něj ovšem nelze dovodit, že by se vydáním rozhodnutí stěžovatelky tato lhůta stavěla. Pokud stěžovatelka tvrdila, že se jedná o zvláštní ustanovení ve vztahu k obecným ustanovením o stavění běhu lhůt v průběhu soudního řízení, nenabídla pro tento názor žádnou argumentaci. Ze samotného znění § 61 odst. 1 zákona o vysílání nelze dovodit jeho specialitu ve vztahu k § 41 s. ř. s. Pokud pak stěžovatelka tvrdila, že je stavění prekluzivní lhůty až podáním žaloby rozporné se smyslem zákona o vysílání, neuvedla proč. Jen na okraj proto kasační soud podotýká, že stavění běhu prekluzivních lhůt, odpovídající názoru vyjádřenému již v rozsudku čj. 8 As 44/2011 - 63, obecně platí i pro oblast jiných správních deliktů a přestupků a tato skutečnost dosud nezakládala výkladové obtíže.

19. Související stížní námitkou stěžovatelka tvrdila, že městský soud pochybil, pokud vyšel u dvou předchozích správních rozhodnutí, vydaných v této věci, ze stavění běhu lhůt podáním žaloby u městského soudu, zatímco u třetího správního rozhodnutí konstatoval, že nabylo právní moci dnem vydání. Stěžovatelka z toho dovodila, že se toto datum podle městského soudu počítá jako stavění lhůty. Taková úvaha stěžovatelky se ovšem zcela míjí s odůvodněním rozsudku městského soudu. Ten posuzoval, zda stěžovatelka vydala nyní napadené rozhodnutí v zákonem stanovené prekluzivní lhůtě. Logicky proto do jejího běhu nepočítal čas do podání žaloby, který plynul již po vydání napadeného rozhodnutí. Tento čas však může být, stejně jako v případě předchozích dvou zrušených rozhodnutí stěžovatelky, podstatný z hlediska plynutí prekluzivní lhůty při vydávání dalšího (čtvrtého) rozhodnutí po zrušení i třetího rozhodnutí stěžovatelky, vydaného v této věci.

20. Nejvyšší správní soud tedy nepřisvědčil námitkám brojícím proti posouzení běhu prekluzivní lhůty městským soudem. Žalobkyně v souvislosti s těmito námitkami tvrdila, že jsou nepřípustné, neboť brojí pouze proti důvodům rozhodnutí. Kasační soud k tomu konstatuje především to, že kasační stížnost jako taková směřovala i proti výroku rozhodnutí městského soudu, pro stěžovatelku zjevně nepříznivému. Nelze tedy bez dalšího tvrdit, že směřovala pouze proti důvodům rozhodnutí. Posouzení této námitky pak je podstatné i pro další postup stěžovatelky. Z přehledného nástinu běhu prekluzivní lhůty, obsaženého v rozsudku městského soudu, je totiž zřejmé, že již nyní napadené rozhodnutí

bylo vydáno v samém závěru prekluzivní lhůty. Pokud by však stěžovatelka setrvala na svém názoru týkajícím se běhu prekluzivní lhůty, byl by její postup jiný než v situaci, kdy po městském soudu i Nejvyšší správní soud považuje tuto lhůtu za prakticky vyčerpanou.

21. Dále stěžovatelka zpochybnila závěr městského soudu, že předchozí dvě správní rozhodnutí netrpěla na rozdíl od nyní napadeného rozhodnutí stěžovatelky vadou výroku, spočívající v neuvedení právních ustanovení podle § 68 odst. 2 správního řádu. Jak ovšem správně uvedla i žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti, předchozí dvě rozhodnutí stěžovatelky, vydaná v této věci, obsahovala výslovný odkaz na § 60 odst. 1 písm. l) zákona o vysílání. Takový odkaz ve výroku nyní napadeného rozhodnutí stěžovatelky chybí. Tato skutečnost je sama o sobě zřejmá i z citace předmětných výroků, jak je předestřela i stěžovatelka.

22. Velmi stručná formulace stížní námitky se nezdála směřovat proti právnímu posouzení městského soudu, podle nějž je odkaz na relevantní zákonné ustanovení povinnou součástí správního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto pouze pro úplnost doplňuje, že právní názor městského soudu má oporu i v judikatuře Nejvyššího správního soudu. V této souvislosti lze odkázat např. na rozsudek ze dne 22. 9. 2005, čj. 6 As 57/2004 - 54 (č. 772/2006 Sb. NSS), nebo zejm. ze dne 7. 4. 20118, čj. 8 As 54/2010 - 85. Pokud stěžovatelka tvrdila, že závěr městského soudu porušil její právo legitimního očekávání, nebylo z její stížnosti vůbec zřejmé, jakým způsobem se měl městský soud tohoto porušení dopustit.

23. Nejvyšší správní soud tedy neshledal ani tuto stížní námitku důvodnou. I v případě této námitky žalobkyně tvrdila, že směřuje pouze proti důvodům rozsudku městského soudu. Kasační soud ovšem dospěl k závěru, že námitkou byla zpochybněna přezkoumatelnost rozsudku městského soudu.

24. Samým závěrem a nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud ve věci rozhodl, třebaže si byl vědom nejednotnosti právního názoru na jednu z řešených právních otázek a toho, že je tato otázka v současné době předmětem posuzování rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. S ohledem na skutečnost, že tato právní otázka nebyla předmětem žádné stížní námitky, vybočuje ovšem i z přezkumné pravomoci Nejvyššího správního soudu v nyní posuzované věci (§ 109 odst. 2 s. ř. s.). Navíc by pak bylo její řešení v nyní posuzované věci zcela akademické a těžko by mohlo vést k odlišnému výsledku řízení před stěžovatelkou, mj. z důvodu plynutí prekluzivní lhůty.

25. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným ani nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

26. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalobkyni, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu těchto nákladů nepřiznal, neboť jí podle obsahu spisů žádné nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. října 2011

JUDr. Jan Passer
předseda senátu